

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 41.

ΤΟΜΟΣ Β'.

1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1893

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

ΦΑΥΣΤΟΣ (Faust)

Μελόδραμα εἰς πράξεις πέντε. Ἔπη Michel Carré καὶ Jules Barbier. Μέλος Charles Gounod.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μεφ. (Ὦθων τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην)
Φίλοι! θ' ἀνταμωθῶμεν ἀλλοῦ (βλέπων τὸν Φ.
εἰσερχόμενον)

Ἄ! καιρός.

Φ. Τί συμβαίνει

Μεφ. Οὐδέν· λογαριασμός μικρός.
Τώρα οὐ τί ζητεῖς; τί πρῶτον νὰ σοὶ δώσω;

Φ. Ἡ ὥραία ἐκείνη, λέγε, ποῦ κατοικεῖ;

Μήπως ἦν ἀπλῆ τις ὀπτασία;

Μ. Οὐχί! ἀλλ' ἀρετὴ καθ' ἡμῶν καὶ ἀγνεῖα
Καὶ ὁ θεὸς αὐτὴν περιφρουρεῖ.

Φ. Ἄλλ' ἔστω! Τί μὲ μέλλει! θέλω αὐτὴν νὰ ἴδω.
Ἄλλως, εὐθύς σὲ παραιτῶ

Μ. Ἀληθῶς; ἀλλὰ τόσον ζῆλον ἔχω πρὸς σέ,
Ὡστε οὐδὲ στιγμὴν ἐννοῶ ν' ἀμφιβάλλης.
Ὑπομονή! μετ' ὀλίγον ἡ ὥραία κόρη
Ὡς ἀστὴρ λαμπρὸς
Θ' ἀνατεῖλῃ ἐδῶ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ αὐτοί, φοιτηταί, νεάνιδες, πολῖται, ἔπειτα
ὁ Σεῖβελ καὶ ἡ Μαργαρίτα.

(Οἱ φοιτηταί καὶ αἱ νεάνιδες χειροκρατοῦμενοι καταλαμβάνουσι
τὴν σκηνήν, προπορευομένων τῶν μουσικῶν. Ἀκολουθοῦσιν
οἱ καὶ ἀρχομένης τῆς πράξεως ἐμφανισθέντες πολῖται).

Χορὸς (σημαίνων διὰ τοῦ βήματες τὸν ρυθμὸν στροβίλου).

Μεφ. (δεικνύων τῷ Φ. νεάνιδα στροβιλιζουσαν)

Καθὼς ὁ βοριάς ἀπὸ σκόνη
Σιφούνια σὰν νέφη πυκνὰ
Ἐσθγκώνει
Καὶ γυρνᾷ,
Καὶ μεῖς ἔτσι ἄς πηδοῦμε
Μὲ καρδιά, κ' ἄς τραγουδοῦμε
Ποῦ κι ὁ κάμπος νὰ γελάῃ
Τρα λα λα λα!

Τί κοπέλλα!

Μιὰ τρέλλα.

Δὲν προσπαθεῖς

Μὲ τὴν νέα

Κι' ὥραία

νὰ γνωρισθῇς;

Φαῦστος (ἀδημονῶν)

Μὴ ἀρχίζης

Ψυχροὺς χλευασμούς!

Γλυκεῖς ρεμβασμούς

Μὴ συγχύζης.

Σεῖβ. (εἰσερχόμενος) Ναί! ἀπ' ἐδῶ μετ' οὐ πολὺ
Θὰ διαβῇ ἡ φίλη.

Νεάν. (πλησιάζουσα) Κόρη λοιπὸν νὰ προσκαλῇ
Εἰς τὸν χορὸν ὀφείλει;

Σεῖβ. Ἄ! ὁ χορὸς μ' ἐνοχλεῖ.

Χορὸς.

Καθὼς τὸ ἀγέρι σπκώνει:

Σιφούνια σὰν νέφη πυκνὰ

Ἀπὸ σκόνη

Καὶ γυρνᾷ κ.τ.π.

(Ἐμφανίζεται ἡ Μαργαρίτα ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ ναοῦ).

Φ. Ἴδού . . . εἶν' ἐκείνη!

Μεφ. Λοιπὸν τί σταματᾷς; δὲν προχωρεῖς;

Σεῖβ. Μαργαρίτα! (ἰδὼν τὴν Μαργ. καὶ προβαίνων πρὸς
αὐτήν).

Μεφ. Παρὼν. (στρεφόμενος καὶ ἀντιμετωπίζων τὸν Σεῖβελ).

Σεῖ6. (καθ' ἑαυτὸν) Αἰσχρὲ μάγε! σὺ ἐδῶ!
Μεφ. (μὲ τόνον μελιτώδη) Πῶς! ἐδῶ! σέ! συναντῶ;
 (Ὁ Σεῖθελ ὁπισθοδρομῶν περιέρχεται ὅλην τὴν σκηνὴν ὅπισθεν τῶν χορευτῶν ἀποφεύγων τὸν Μεριστοφελῆν).

Φ. (πλησιάζων τὴν Μ. διερχομένην τὴν σκηνήν)
 Ἄρα γε θὰ δεχθῇς ὦραία δεσποσύνη
 Μέχρι τοῦ οἴκου σου ἐμὲ ὡς ὁδηγόν;

Μ. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι δεσποσύνη κι' ὦραία
 Καὶ μόνη ἤμπορῶ νὰ εὕρω τὴν ὁδόν.
 (παρέρχεται τὸν Φ.)

Φ. Πρὸς θεοῦ! πόση χάρις! ὅποση σωφροσύνη
 (ἀπερχομένην ἀτενίζων)

Σὲ ἀγαπῶ, παρθένε

Σεῖ6. (Καταβαίνει τὴν σκηνήν μὲ παρατηρήσας τὸ συμβάν).
 Ἀπῆλθ' ἐκείνη
 (Ἐτοιμάζεται ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τῆς Μαργαρίτας, ἀλλὰ πάλιν εὐρεθεὶς ἀντιμέτωπος τοῦ Μεφ. τῷ στρέφει τὰ νῶτα καὶ ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς).

Μεφ. (πρὸς τὸν Φ.) Λοιπόν;

Φ. Μὲ ἀποκρούει.
Μ. Ἐγὼ αὐτὸς
 Θ' ἀπογείνω σοφοῦ προξενίτης σωστὸς
 (ἀπέρχεται μετὰ τοῦ Φ. ὅθεν καὶ ἡ Μαργαρίτα).

Νεανίδες τινες (ἀποτεινόμενοι πρὸς τρεῖς τέσσαραις ἐξ ἑαυτῶν, αἵτινες παρετήρησαν τὸ μεταξὺ Φ. καὶ Μαργαρ. γυνόμενον).

Τί συμβαίνει;

Δεύτερος Ὀμιλος Νεανίδων. Δὲν ἐδέχθη ἡ Μαργαρίτα συνοδὸν τῆς τὸν αὐθέντην.

(Οἱ φοιτηταὶ προπέμφαντες τὸν Βαλεντίνον καὶ ὁ Βάγνερ ἐπα-
 νέρονται καὶ μετέχουσι τοῦ στροβίλου).

Χορὸς Στροβιλιστῶν καὶ Πολιτῶν θεωμένων.

Κι' αὐτοὶ ἔτσι δὰ πηδοῦνε
 Καὶ πηδῶντας τραγουδοῦνε
 ποῦ κι' ὁ κάμπος νὰ γελά
 Τρελλά τρελλά.

Ὡς ποῦ δὲν τοὺς πιάνει
 Λειποθυμία

Κανεῖς τῶν δὲν χάνει

Πηδηματιά

Σὰν νὰ τριγυνάει

Καὶ γῆ μ' αὐτοὺς

Κι' ἐρωτικά φιλάει

Τοὺς οὐρανοὺς

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Ὁ κῆπος τῆς Μαργαρίτας.

Τὸ βάθος τῆς σκηνῆς κατέχει δρυφρακτὸν μὲ θυρίδα.—Ἀριστε-
 ρόθεν πρασιά.—Δεξιόθεν σκιάς, ἧς τὸ παράθυρον ἀπέναντι
 τῶν θεατῶν.—Δένδρα καὶ θάμνοι.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Σεῖθελ, μόνος.

Εἰσέρχεται διὰ τοῦ θυφράκτου καὶ ἵσταται παρὰ τὸν οὐδὸν
 τοῦ περιπτέρου πλησίον ἀνδρῶν ρόδων καὶ ἴων.

Πᾶτε δεῖς τὰς θερμάς
 ἐμοῦ ὀρμάς,

ἀνθη ποῦ σὰς λατρεύει,
 πόσον μὲ γοντεύει,
 ὅτι νυχθημερὸν
 φθίνω θρηνῶν.

Ἀπὸ σὰς κᾶν ἄς μάθη
 τῆς καρδιάς μου τὰ βάθη.
 πόσον μιά της ματιά
 μ' εἶναι γλυκειά

(Δρέπων ἄνθος) Ὁ κατάρτος μάγος βασκαίνει
 πᾶσαν μου ὀρμίν.

(δρέπει ἄλλο μακρινόμενον ἐπίσης) Ἡ ἀφή μου τὸ ἄνθος
 [μαραίνει

Ὅντως τὴν στιγμήν!

(Σχεπτόμενος καὶ πλησιάζων τὸ περίπτερον)

Ἄν λάβω ῥίγιον ὕδωρ ἡγιασμένον
 Ἐδῶ παρακαλεῖ πρὸς τὸν ἐσταυρωμένον
 Ἄς ἴδω καὶ αὐτὸ μαραμένον
 Ἐὰν θὰ τύχη . . . Ἄ Σατᾶν νῦν σὲ νικῶ
 Σεῖς γεννῖτ' ἐρμυνεῖς

εἰλικρινεῖς,
 Ποίαν φλόγα ἀνάπτει
 στὴν καρδιά μου, ποῦ θάπτει
 ἵντροπαλὴ στὸν μυχόν
 τὸ μυστικόν.

Ἐρως ἂν τὴν τροιάζῃ
 τ' ἄνθος κᾶν ἄς ἀρπάξῃ
 ἀπὸ χεῖλος θερμὸν
 ἐν' ἀσπασμόν.

(Γελῶν ἀπέρχεται νὰ συλλέξῃ ἄνθη ὅπως πλεξῇ ἀνθοδέσμη. Εἰ-
 σέρχονται ὁ Μ. καὶ ὁ Φ.)

Φ. Εἰν' ἐδῶ;

Μ. Ἀκριδῶς

Φ. Τί βλέπεις σταματῶν;

Μ. Τὸν σὸν ἀντεραστὴν

Φ. Σεῖθελ!

Μ. Στ! ναὶ αὐτόν.

Σ. (Ἐπανελθὼν καταθέτει τὴν ἀνθοδέσμη πρὸ τῆς θύρας τοῦ
 περιπτέρου)

Σὺ γενοῦ, ἀνθοδέσμη καλὴ, χαρὰ μου.

Θὰ τῇ ὁμολογήσω αὐρίον τὰ δεινά μου.

Κι' ἂν θέλῃ τῆς καρδιάς μου τὸ μυστικόν

Θ' ἀπαντήσῃ ἐν φίλημα μου (φεύγει).

Μ. Ἄ! τὸν πακόν.

Σ' ἀφήνω σοφὲ πρὸς στιγμήν.

Συντροφιαν εἰς τ' ἄνθη τοῦ μαθηταρίου

Θὰ φέρω ἐγὼ θησαυρὸν

Πολυτελεῖ πλεόν λαμπρόν

Καὶ ὀπτασίας ἐνι πνίου.

Φ. Ἀφες με!

Μφ. Ὑπακούω
 (Εἰρωνικῶς ὑποκλινόμενος)
 Λαμβάνω τὴν τιμὴν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Φαῦστος μόνος.

Φ. ὦ! πῶς ἡ καρδιά μου πάλλει
 Ὁ ἔρως πάντοθεν μὲ περιβάλλει.
 ὦ Μαργαρίτα γόνυ κλίνω πρὸ σοῦ.

Ἄγνων καὶ θεῖον δῶμα χαῖρε, ὅπου ἐκείνη
 Μυροδόλον ἀγνείας πνοὴν διαχύνει.
 Ὅπόδος ὄλθος ἐν τῇ πενιχρᾷ
 Οἰκίᾳ ταύτῃ! πανταχοῦ χαρὰ.
 Μῆτερ φύσις! εἰς σὲ ὀφείλει τόσα κάλλη.
 Ἐδῶ! ἢ σὴ ἀγκάλῃ
 Ἐδάστασ' ἐθήλασε βρέφος αὐτήν.
 Ἐνταῦθα τῶν ἐρώτων
 Τὸν ἀσπασμὸν τὸν πρῶτον
 Δεχθεῖσα παῖς ἄδρᾳ
 Θάλλει γυνὴ λαμπρὰ
 Μὲ ἀγγέλου μορφὴν.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μεφ. (ἐπανερχεται κρατῶν θήκην) Φαῦδος.

- Μ. Ἐγείρου! βλέπ' ἐδῶ! ἂν τ' ἄνθῃ δὲν νικήσῃ
 Ἡ πυξίς, ἃς μὴ ἦμαι ἄρχων τοῦ πυρός.
 Φ. Μακρὰν μου πλέον πᾶς πόθος αἰσχρός
 Μ. (Εἰρωνικῶς) Συνειδός; δυσπιστῶ.
 (καταθέτων τὴν θήκην ἐπὶ τῆς φλῆς τοῦ περιπτέρου)
 Θὰ τὴν παρατηρήσῃ
 Ὅποταν διαβῇ. Ἐλθὲ κ' εὐελπιστῶ.
 (ἀπάγει τὸν Φ. καὶ ἀφανίζεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Μαργαρίτα μόνη.

- (Ἐμβαίνει διὰ τῆς ἐν τῷ βάθει θύρας καὶ κατέρχεται σιγῶσα
 εἰς τὸ προσκήνιον).
 Ἄς ἤξευρον ὁ νέος αὐτὸς πῶς καλεῖται,
 Ἄν εἶναι μεγίστων καὶ πῶς τιτλοφορεῖται.
 (Καθεστῆσα ἐν τῇ λόγχῃ πρὸ τῆς ἡλακτῆς τυλίσσει τὸ ἔριον
 περὶ τὴν ἄτρακτον).

Βασιλεὺς τις τῶν Θουλιτῶν
 Ἄγαπῶν μὲ πίστιν μεγάλην
 Εἶχε ποτε χρυσὴν φιάλην
 Δωρεὰν ἐρώτων πιστῶν.

(διακοπτομένη)

Τρόπους κέκεινος εἶχε, πιστεύω, θαυμαστοὺς
 Οὐδὲν ἄλλο ἐτίμα πλέον
 Καὶ ἐν καιρῷ εὐωχίδων
 Ἐκ ταύτης ἅμα προσπιῶν
 Τὸ βλέμμα ἐταπείνου κλαίων.
 Πρὸς ταύτην καὶ ἡμιθανὴς
 Τὸ ἡμιδεδεσὸν στρέψας ὄμμα
 Καὶ πρὸς τὸ μαραμένον στόμα
 Φέρει ἐγερθεὶς τῆς στρωμνῆς

(διακοπτομένη)

Κατέρυθρος ἐσίγων τὸ πρῶτον ἐξ αἰδοῦς.
 Τρέμων, πρὸς τιμὴν τῆς φιλάτης
 Τὸ τελευταῖον προπιῶν
 Θνήσκει τὴν φιάλην κρατῶν
 Πιστὸς μέχρι πνοῆς ἐσχάτης.

(Ἐγειρομένη καὶ διευθυνομένη πρὸς τὸ περίπτερον).

Μόνον ἱππόται εἶναι τόσον τολμηροὶ
 Καὶ πρᾶοι ἐν ταύτῃ. Τρελλή... τί φλυαρῶ!
 Σὺ ἀγαθὲ ἰδὼν τὴν μόνωσίν μου
 Πέμπων τὸν ἀδελφὸν ταχέως.
 Ἀνθοδέσμη; ἤ! τοῦ Σεῖδελ βεβαίως.

Πτωχὸ παιδί! τί βλέπω ὅδ'! τί ζητεῖ
 Ἡ πολυτελεὴς πυξίς; Νὰ ἦναι κλειστή;
 Δέν τολμῶ; Ἰδοὺ καὶ τὸ κλειδί. Θὰ τὴν ἀνοίξω.
 Πῶς τρέμω! διατί;
 Εἶν' ἁμάρτημα; μήπως θὰ τὴν διαρρήξω;
 Θεέ! τί θησαυρός! Μὴ κοιμῶμαι;
 Μὴ ὄναρ μαγικὸν πλανᾷ μου τὸ ὄμμα;
 Κοσμήματα τοιαῦτα δὲν εἶδον ἀκόμα.

(Τοποθετεῖ τὴν θήκην ἀνοικτὴν ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ γονυπετή-
 σα καλλωπίζεται).

Μιὰ στιγμίδα ποθῶ
 Μόνον νὰ στολισθῶ
 Μ' αὐτὸ τὸ διαμαντάκι.
 (Ἐξάγει ἐκ τῆς κοσμηματοθήκης ἐνώτια)

Ἄ! ἰδοὺ στὸ βυθὸ
 Κι' ὥραϊο καθρεπτάκι.
 Νὰ μὴ κυτταχθῶ
 Ἡ πτωχή! λιγάκι;
 (Φορεῖ τὰ ἐνώτια ἐγείρεται καὶ ἐσοπτρίζεται)

Ἄ! τί κάλλη! γελῶ.
 Εἰπέ, παρακαλῶ,
 Εἶσαι σὺ Μαργαρίτα;
 Δὲν λαλεῖς; ἔλα κύτια.
 ὦ! σὺ δὲν εἶσαι πιά!
 Δὲν εἶναι ἡ μορφὴ σου
 Βασίλισσα καμιά
 Θὰ περνᾷ, ὑποκλίσου!
 Ἀχ! καὶ νὰ ἦτο ὅδ',
 Καθὼς στήν ὁδὸ,
 Θὰ μ' ἔλεγ' εὐμορφοῦλα
 Σωστὴ ἀρχοντοπούλα.
 Ἀχ καὶ νὰ ἦτο ὅδ'!

Ἄς γενῶ δεσποινὶς τελεία.
 Τοῦ περιδεραίου καιρὸς
 Καὶ τῶν ψελλίων τῆς χειρός.
 Θεέ! ὡς νὰ ἐπιπτε χεῖρ ἐπ' ἐμοῦ βαρεῖα!
 (Κοσμεῖται διὰ τοῦ περιδεραίου καὶ τῶν ψελλίων).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Μαργαρίτα, Μάρθα. Μεφ. Φαῦδος.

- Μρθ. Οὐρανέ! τί βλέπω! διαμάντια τιμημένα.
 Ψυχὴ μου! ποῦ τὰ βροῦκες δὲν μοῦ λές;
 Μ. (Ταραχθεῖσα καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὰ κρύψῃ) Κανείς
 Κατὰ λάθος θὰ τᾶφερε δῶ.
 Μρθ. Μὴ τὸ πῆς!
 Τὰ στολίδια γιὰ σέ, φῶς μου εἶναι φερμένα.
 Ναί! τὰ στέλνει ἀπ' ἀγάπῃ πολὺ κάποιος νέος.
 Ἀχ! ὁ δικός μου δὲν ἦτο ποτέ του γενναῖος.
 Μφ. (Εἰσερχόμενος πρῶτος καὶ βαθῶς ὑποκλινόμενος)
 Τίς ἡ δεσποινα Μάρθα Σδερδάιν;
 Μρ. Τί μὲ θέλεις;
 Μφ. Ζητῶ συγγνώμην ἂν φανῶμεν ὀχληροί.
 (χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Φαῦστον)
 Μὲ μεγάλην ὡς βλέπεις χαρὰν τὰ φορεῖ.
 Ἡ κυρία Σδερδάιν;
 Μρ. Εἶμαι ἡ γώ.

- Μφ.** Ὅσα μέλλεις
Νὰ ἀκούσῃς δὲν εἶναι καθόλου φαιδρά.
Ὁ σύζυγός σας εἶναι νεκρός! Μὴ σὰς τρομάξῃ.
- Μρ.** Οὐρανέ!
- Μ.** Τί συμβαίνει;
- Μεφ.** Οὐδέν.
- Μρθ.** Ἄχ! τί συμφορά!
- Μφ.** Ἄχ! τί συμφορά ξαφνικὴ μὲ σκεπάζει.
Νεκρός ὁ σύζυγός σας, κυρά μου δὲν πειράζει.
- Μ.** Εἰς τὴν θέαν του πόσον ἡ ψυχὴ μου τρομάζει.
Τὸ βλέμμα της τὸν σάλλον τοῦ στέρνου κοπάζει.
- Μρ.** (Πρὸς τὸν Μεφ.) Κανὲν ἐνθύμιον μικρόν;
Οὐδέν! Ὅθεν πρὸς ποινὴν αὐτοῦ αὐθυμερόν
Τοῦ πρέπει ἀντικαταστάτης.
- Φ.** (Πρὸς τὴν Μαργαρίταν, ἀφαιροῦσαν τὰ κησμήματα)
Διατί λοιπὸν τὰ ἀπωθεῖς
- Μ.** Εἰς ἐμὲ δὲν ἀνῆκον; πρὸς Θεοῦ μὴ! μὲ ταράττεις
- Μφ.** (Ἐκ τοῦ ἑτέρου παρσκηνίου πρὸς τὴν Μάρθαν μεθ' ἧς συν-
διαλεγόμενος τὴν ἀπασχολεῖ· παρέχων καιρὸν εἰς τὸ ἕτερον
ζεύγος).
Πάντα τρισόλδιον καθιστᾷς, ἂν δεχθῇς
Νὰ σοὶ προτείνει χεῖρα.
- Μρ.** Ἄ! πῶς; θαρρεῖς;
- Μφ.** Σκληρὰ μὲ κατατρέχει μοῖρα!
- Φ.** Παρακαλῶ πρὸς σόιγμην (προτείνων τὸν βραχίονα).
- Μ.** Ἄχ! ἄφες! τί ἀγωνία.
- Μφ.** Θὰ δεχθῇς; (ἀρπάζων τὸν βραχίονα τῆς Μάρθας)
- Μρ.** (Νὰ τὸν χαρῶ!)
- Μφ.** (Κάπως ὥριμος κυρία)
- Μρ.** (Τί εὐτραπελία)
- Μ.** (Τάλανα καρδιά!)
- Φ.** (Κόρη αἰθερία)
- (Ἡ Μαργαρίτα ἐγκαταλείπουσα τὸν βραχίονά της εἰς τὸν Φ.
ἀπομακρύνεται μετ' αὐτοῦ. Ὁ Μεφ. καὶ ἡ Μαρ. συνομι-
λοῦσιν ἐρωτοτροποῦντες).
- Μρ.** Λοιπὸν ποτὲ νοικοκυριό.
- Μφ.** Ποτέ! Ἀφίλος, ὀρφανός, κυρά μου,
Δυστυχῆ βίον ζῶ ἀγάμου.
- Μρ.** Κάπως πάγει σ' ἄνθρωπο νιό
Μά... ἀργά, εἰς τὰ γηρατεῖα
Τί φοβερά ἡ ἐρημία
- Μφ.** Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἀκριβῶς
Καὶ ἐμὲ συχνάκις ταράσσει
- Μρ.** Λοιπὸν πρὶν ὁ καιρὸς περάσῃ
Αὐθέντα νὰ σκεφθῇς καλῶς.
- (Ἀπομακρύνονται. — Ἡ Μ. καὶ ὁ Φ. ἐπανέρχονται).
- Φ.** Λοιπὸν, πάντα μόνη;
- Μ.** Μακρὰν ὁ ἀδελφός.
Τῆς μητρὸς ἐστερηθὴν.
Πληστόν της ἔχει ταφῇ
Ἡ μικροῦλα μου ἀδελφή.
Ἀγγελάκι! ἄχ! πόσον ἐλυπηθὴν
Τοῦ βίου μου ἦτο τὸ φῶς,
Τί φροντίδες! τί ἀγωνία!

- Πρὶν τῶν φιλτάτων ἡ καρδιά
Ν' ἀπολαύσῃ, στερεῖτ' εὐθύς.
Ἄμα ἐξύπνα, πονηρὸν
Ἔστρεψε πρὸς με τὸ βλέμμα αὐτῆς
Ἐμοῦ ἐπόθει τὴν ἀγκάλην.
Ὅλ' αὐτὰ θ' ἀνειχόμεν πάλιν
Δι' ἐν θώπευμά της ἄβρον.
- Φ.** Ἄν τοῦ Πλάστου ἡ εὐδοκία
Εἴχε δὲ ὡς ὑπογραμμὸν
Ναί! ἦτο χάρις ἐξ οὐρανῶν.
- Μ.** Μὲ περιγελάς;
- Φ.** Σέ, κόρη θεία;
- Μ.** (μειδιῶσα) Μὲ περιφρονεῖς
Κ' ἐνδὸν ἐκ ψυχῆς
Θὰ γελάς βεβαίως.
Πόσον προσπαθῶ
Ν' ἀπομακρυνθῶ,
Ἀλλὰ φεῦ ματαίως.
- Φ.** Μὴ με ἀπωθῇς.
Ὁ πλάστις σου ἐγγύς
Ἄγει με βεβαίως.
Μόνον ἐν ζητῶ
Νὰ ἐννοηθῶ
Ἀλλὰ φεῦ ματαίως.
- (Ἐπανέρχονται ἡ Μάρθα καὶ Μεριστοφελῆς).
- Μρ.** (πρὸς τὸν Μεφ.) Δὲν με ἐννοεῖς.
Ἡ θὰ προσπαθῇς
Νὰ κρυφθῇς βεβαίως.
Πρὶν εἰσακουσθῶ,
Θέλεις νὰ πεισθῶ
Πῶς μιλεῖς σπουδαίως;
- Μφ.** Μὲ συκοφαντεῖς
Εἶπον ἐξ ἀρχῆς
Πῶς θὰ φύγω δρομαίως.
Θλίβομαι κ' ἐγώ
Καὶ δὲ βεβαίως
Ὅμιλῶ σπουδαίως.
- (Ἡ νῦν προχωρεῖ).
- Μ.** (Πρὸς τὸν Φ.) Εἶναι καιρὸς ν' ἀποσυρθῇς.
- Φ.** Φιλτάτη (περιπτυσσόμενος αὐτὴν)
- Μ.** Εἶναι ἀργὰ (ἀποσπώμενη τῆς ἀγκάλης του)
- Φ.** (τρέχων κατόπιν της Ἄ! σκληρὰ μ' ἀπωθεῖς!
- Μφ.** (Κατ' ἰδίαν ἐν ᾧ ἡ Μάρθα τῷ στρέφει ἀδημονοῦσα τὰ νῶτα).
Ὅλον ἐν τρυφερωτέρῳ!
Καιρὸς φυγῆς (κρύπτεται ὀπισθεν δένδρου).
- Μρ.** Δὲν θ' ἄδῳ πέρα;
(στρεφόμενη) Λοιπὸν; Δὲν εἶναι! Αὐθέντα (ἀπο-
μακρύνεται).
- Μφ.** Ὁρα καλὴ!
Οὐφ! τί αὐόστατο κουφάρι!
Φρονῶ—εἶναι ἱκανὴ
Καὶ τὸν Σατανᾶν νὰ πάρῃ.
- Φ.** (Ἐκ τοῦ παρσκηνίου) Μαργαρίτα.
- Μρ.** Σὲ ζητῶ!
- Μφ.** Χαιρετῶ.

(Ἀκλουθεῖ)